

GOSPODINE BOŽE, NEMAM VREMENA (Michel Quoist)

Svi se ljudi tuže da nemaju dosta vremena. Zato, jer gledaju svoj život previše ljudskim očima. Uvijek ima vremena činiti ono, što Bog traži da činimo. Ali treba potpuno biti prisutan u svim časovima, koje nam Bog daje.

* * *

Prema tome, pomno pazite, kako živite! Ne kao ljudi, nego kao mudri, iskorišćujte vrijeme, jer su ovi dani zli! Zato ne budite bezumni, nego uočavajte, što je volja Božja« (Ef 5, 15—17).

* * *

Gospodine Bože, ja sam izašao.
Ljudi su vani izlazili.
Oni su išli,
Dolazili,
Žurno koračali,
Trčali.
Bicikli i motori su žurili,
Kola su i automobili žurili
Kamioni su žurili.
Ulica je žurila,
Grad je žurio,
Sve je žurilo.
Oni su žurili, da ne izgube vrijeme.
Žurili su iza vremena,
Da uhvate vremena,
Da dobiju vremena.
Dragi prijatelju, gospodine, doviđenja, oprostite, nemam vremena!

Opet ću doći, ne mogu čekati, nemam vremena!
Završavam ovo pismo, jer nemam vremena!
Želio bih vam pomoći, ali nemam vremena!
Ne mogu primiti, jer nemam vremena!
Ne mogu razmišljati, ne mogu čitati, preopterećen sam,
nemam vremena!

Volio bih moliti, ali nemam vremena!
Gospodine Bože, Ti razumiješ, oni nemaju vremena!
Dijete igra, ono sada nema vremena, ... kasnije ...
Učenik mora svršiti svoje zadaće, on nema vremena,
kasnije ...

Gimnazijalac, student ima predavanja i toliko drugih
poslova, on nema vremena, kasnije ...
Mladić se bavi sportom, on nema vremena, kasnije ...
Mladoženja ima svoju kuću, mora je urediti, on nema
vremena, kasnije ...
Djedovi i bake imaju unučad, oni nemaju vremena,
kasnije ...
Oni su bolesni. Oni imaju svojih briga, oni nemaju vremena,
kasnije ...
Oni su na umoru, oni nemaju ...
Kasnije! ... Oni nemaju vremena! ...
Tako svi ljudi trče sa zakašnjenjem, Gospodine Bože!
Prolaze zemljom trčecim korakom.
Izmučeni i nestrpljivi!
Gurajući se preopterećeni,
Smučeni i usplahireni,
Izmrcvareni!
I nikada ne stižu. Nemaju vremena!
Unatoč svih nastojanja, nemaju vremena.
Mnogo im vremena manjka!
Gospodine Bože, Ti si se morao prevariti u računima!
Kao da u svemu postoji pogriješka!
Satovi su previše kratki.
Dani su previše kratki!
Životi su previše kratki!
Gospodine Bože! Ti, koji si izvan vremena, Ti se smiješ
Gledajući nas, kako se ubijamo i mučimo s vremenom.
A Ti znaš, što činiš!
Ti se ne varaš dijeleći vrijeme ljudima!
Ti daješ svakome vrijeme, da čini ono, što Ti želiš da čini.
Ali ne treba gubiti vremena,
Ne treba u ludu provoditi vrijeme,
Ne treba ubijati vrijeme,
Jer vrijeme je dar, koji nam Ti pribavljaš,
Ali dar, koji može propasti,
Dar, koji se ne daje za čuvanje, nego za korištenje.
Gospodine Bože, ja imam vremena.
Sve je moje vrijeme moje!
Sve vrijeme, koje mi Ti daješ!
Godine mog života,
Dani mojih godina,
Sati mojih dana,
Svi su oni moji!

Moji su, da ih ispunim mirno, smireno.

Ali da ih ispunim potpuno, do kraja!

Da ih Tebi prikažem, da od njihove bljutave vode Ti učiniš plemenito vino, kao što si učinio nekoć u Kani za svadbu ljudima. Gospodine Bože, ove večeri ja ne tražim vrijeme, da činim ovo, a zatim još ono. Ja od Tebe tražim milost, da savjesno činim u vremenu što mi ga Ti daješ, ono što Ti želiš da činim!

Preveo:

Dr. Srećko Bošnjak

V I D I C I

ŠTO MISLI IDA FRIDERIKA GÖRRES O SVEĆENICAMA U KRISTOVOJ CRKVI?

(Über die Weihe der Frauen zu Priestern, Der grosse Entschluss,
veljača 1966)

Svijetu je poznato da je holandska pastoralna sinoda prihvatila zahtjev, da se i žene, koje su se za to odlučile te primile potrebnu naobrazbu, rede za svećenice. Prema tome ovaj problem daleko je suvremen, pa će nam biti mило čuti što o tome misli žena - intelektualac, privržena članica sv. Crkve, Ida Friderika Görres.

Potkraj drugog desetljeća našega stoljeća pročulo se, da je nekolicina njemačkih studentica poslala u Rim molbu, da se i djevojkama dozvoli pristup svećeničkom staležu. Pročulo se to više kao neki kuriozitet, pa su se svećenici u onim danima međusobno šalili na račun spomenutih studentica. Međutim za vrijeme II vatikanskog sabora pitanje ređenja ženskih kandidatica poprimilo je u nekim krugovima Crkve već ozbiljno nastojanje, tako da je to pitanje bilo pokrenuto i na samom Saboru. Takav nas razvoj nimalo ne smije čuditi. Već samo koncilsko raspoloženje je bilo takvo, da su se pročule stvari, o kojima se ranije nije smjelo govoriti niti u privatnom životu. Emancipacija žena, koje su ostavile kućno ognjište te se sada takmiče u skoro svim zvanjima s muškarcima, je stara dobrih sto godina. Dva strašna rata ubrzala su emancipaciju žene pošto su porušila postojeće okvire društvenog života. Žena je postala sve važniji činilac u javnom životu. Život je posvjedočio, da žena može dostojno zamijeniti muškarca na poslu, a isto tako došlo je upravo do iznenađujućih činjenica, o kojima nekadašnje oduševljenje pristaše ženske emancipacije niti sanjale nisu. Totalitarni sistemi u pojedinim državama poslije rata zadržavale su ženski radni potencijal u društvenom životu iz političkih, pa i često iz ekonomskih razloga. Danas postoji mogućnost, da se žena zaposli u svim područjima društvenog života, i mi je stvarno i svugdje nalazimo. Pošlo joj je za rukom, da se domogla i do ministarskih položaja, bavi se politikom, znanstvenim istraživanjima pa i svemirskim osvajanjima. U nekim protestantskim zajednicama njoj je dozvoljen i pristup svećeničkoj klužbi.